

SILENT TV

JOHN LUTZ

SILENSTVI JOHN LUTZ

2015

Copyright © 2014 by John Lutz
Translation © 2015 by Martin Verner
Cover design © 2015 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky či jinak šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu FRENZY,
vydaného nakladatelstvím Kensington, New York 2014,
přeložil Martin Verner
Odpovědná redaktorka: Zuzana Pernicová
Korektura: Hana Pušová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Jiří Ryška
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava,
v květnu 2015

ISBN 978-80-7498-062-6

Pro Wendy, navždy milovanou

ČÁST PRVNÍ

Hvězdy se zračí mezi lekníny.
Cožpak tě nevábí svou nebetyčnou krásou?
Ticho užaslých duší se rozprostírá vůkol.

Překročit vody, Sylvia Plathová

1

Creighton, Maine, přede dvěma roky

Quinn lapal po dechu a snažil se protáhnout krok, ale nedokázal to. Bolestivě polkl. Přesto běžel dál.

Vrah byl o kus před ním. Quinn ho mezi stromy neviděl, občas však zaslechl křupnout větvičku, jak se prchající prodíral porostem a ze všech sil se snažil uniknout. Přesto se Quinnovi zdálo, že se vrahovo zoufalé úsilí míjí účinkem – zvuky byly čím dál hlasitější.

Quinn ho doháněl. Byl si jistý, že se blíží i ostatní. Ale vložil do honičky všechny síly, zapojil každý nerv a každý sval už na začátku, a ačkoliv teď na to doplácel, dostal se ze všech nejbliž.

A stále se přibližoval.

Připadalo mu to jako hon na lišku, kde liškou je on.

Vrah, který se proslavil pod zkratkou DOA, uháněl po

uschlém spadaném listí, slyšel štěkot psů a tu a tam i lidské hlasy. Pronásledovatelé jej doháněli. Připadalo mu, že si s ním hrají. *S ním!*

Docházel mu dech a skoro také možnosti. Ale jen skoro – a *skoro* se mu teď proměnilo v nejdůležitější slovo na světě.

Terén neustále mírně klesal. Nejen že před sebou viděl sráz, ale pocítil ho i ve stehnech. Podle sklonu poznal, že se blíží k jezeru.

Už tam skoro je!

Zběsilý štěkot ještě zesílil, stal se ještě zuřivějším. Jaký druh psů to může být? napadlo ho. Zvířata jako by doslova propadla záchvatu šílenství, jen aby ho mohla zabít.

Možná právě o to v téhle hře jde.

Skrz bujnou vegetaci zahlédl modrozelenou vodní hladinu a jeho naděje dostala konkrétní obrysy. *Jezero!*

Zůstávalo však otázkou, kam se po břehu vydat a zda nepřitáhne pozornost a nevystaví se kulkám, až se náhle vynoří z lesa.

Tohle může vyjít! Může to vyjít!

Zmobilizoval síly a vyrazil jako zběsilý, nebo si to alespoň myslel. Ve skutečnosti se jeho tempo podobalo klopytání dálkového běžce, jenž se vyčerpaný dopotácel na dohled cílové pásky.

Už je skoro tam!

Skoro!

Z

Sarasota, Florida, 1992

„Dwayníku!“

Dům stál na břehu moře. Dokonale zelený trávník se zvolna svažoval k bazénu, v němž by se klidně mohlo odehrávat olympijské klání. Vodní hladina jako by přecházela rovnou do mořské zátoky. Iluze byla dokonalá.

„Dwayníku, zlato?“

Maude Evansová se vystavovala slunci na proutěném lehátku doslova na hraně obdélníkového bazénu a vypadala, jako by se podivuhodným řízením osudu vznášela přímo na horizontu. Přibližně každou půlminutu se natáhla po skleničce stojící na malém bílém stolku a usrkla koktejl z ledové whisky, cukru a citrónové šťávy. Pod sebou měla pečlivě vyskládané ručníky, aby jí proutí ani na okamžik nevytlačilo do sošného těla nepěkný vzorek.

„Dwayníku, přines mi další drink!“ dožadovala se.

Dwayne sebou trhl. Podřimoval v dopoledním floridském slunci. Vykoukl přes tmavý okraj slunečních brýlí směrem k Maude. Ta jeho pohled opětovala a vychrstla zbytek tekutiny, jenž zbýval na dně sklenice. Jasné gesto, jasný příkaz.

Poslušně vstal, došel do kuchyně a pečlivě namíchal koktejl, jak ho to naučili. Jemu osobně tenhle nápoj nechutnal. Proto i přes své omezené zkušenosti usoudil, že alkoholickým nápojům nikdy holdovat nebude. Když koktejl dokončil, usrkl z něj, aby se ujistil, že chutná přesně tak, jak ho má Maude ráda.

To už ale bylo nad rámec jeho povinností.

Když se vrátil ven a podal Maude sklenici, sotva na něj pohlédla. Dwayne si uvědomil, jak krásně voní – směs opalovacího krému a potu, jenž se jí leskl na hebké opálené kůži.

Vzdálil se od bazénu a přesunul se na terasu za domem, odkud mohl svou nastávající – již záhy – macechu pozorovat. Právě mu bylo čtrnáct, a co naplat, Maude ho přitahovala. Nezdálo se ale, že by jí to vadilo. Tajně ho provokovala, usmívala se a mrkala na něj za otcovými zády.

Vlastně ne zas až tak tajně. Oba dospělí se bavili Dwayneovými rozpaky, jeho neschopností potlačit v Maudině přítomnosti erekci. Dwayne to vždycky tak zahanbilo, že viditelně zrudl, což je rozesmálo.

Někdy, aby potlačil a umenšil erekci, myslel na svou bývalou matku. Myslel na to, jak ji nenáviděl.

Ona a Dwayneův otec se k němu chovali tím nejnepředstavitelnějším způsobem. Hnusilo se mu to a začal opovrhovat jak jimi, tak sebou.

Když Dwayneova matka před devíti měsíci zemřela, nevěděl, co má cítit. Bylo mu jasné, že ustanou noční extempore doprovázená dechem páchnoucím po ginu a chichotáním, která rodiče zbožňovali, a jeho tak zraňovala. Jeho otec nejprve namítal, že tím Dwayneovi ubližují, ale matka ho posléze přesvědčila, že na tom nezáleží. Že se Dwayneovi ve skutečnosti líbí sledovat, co provádějí. A uměla najít spoustu způsobů, jak mu to dokázat.

Když zemřela na selhání srdce, což nějak souviselo s bílým práškem, který s otcem užívali, Dwayne dokázal přesvědčivě předstírat, že truchlí, a všechny, kdo mu telefonicky kondolovali, ať již to byli známí, nebo otcovi obchodní partneři, ošálit. Byl v tom opravdu dobrý.

O co jiného nakonec v životě jde, než o hraní řady různých rolí?

O tom, jak otec přišel k Maude Evansové, se nikdy nehovořilo. Prostě se objevila; jen pár týdnů po matčině smrti. A životě.

Vplula na její místo a bez obtíží je vyplnila svou přítomností.

Dwayneův vlastní život se vrátil do běžných kolejí. Vzdělání mu poskytovali doma. Přísná soukromá učitelka, paní Jacobyová, přicházela každý pracovní den v devět hodin a zůstávala do jedné. Byla to rozložitá žena středního věku s neustále zamračeným výrazem. Dwayne ani nezajímalo její křestní jméno, šlo především o prvočísla a základy latiny. Ta ženská mu neodpustila ani ň.

Maude si paní Jacobyová téměř nevšímala a platilo to i naopak. Alespoň v Dwayneově přítomnosti to tak vypadalo.

A přesně v devět, když přicházela paní Jacobyová, otec odcházel do práce – do kanceláře firmy zabývající se zprostředkováním prodeje nemovitostí a správou majetku. Společnost vlastnila nemovitosti podél pobřeží po celé Floridě a částečně v Severní a Jižní Karolíně. O peníze neměli nouzi. Díky penězům mohli celé dny lenořit na slunci. Peníze byly přijímány jako samozřejmost.

Po jedné rozmluvě mezi Maude a Billem Phoenixem – mužem, jenž přicházel obden kontrolovat stav bazénu –, kterou Dwayne zaslechl, pochopil, že Maude přitahuje k jeho otci pouze peníze. Phoenix byl vysoký a urostlý muž s hnědýma očima a přátelským pohledem. Svaly mu jen hrály a hlavu měl porostlou bohatou černou kudrnatou kšticí, která mu v neztenčené míře zdobila i hrud. Vypadal jako člověk, jenž by s úspěchem mohl zaskakovat za Jamese Bonda. Billa Phoenixe přitahovaly nejen peníze, ale i Maude.

Dwayne věděl, že Maude a muž od bazénů spřádají plány.

3

Creighton, Maine, přede dvěma roky

Quinn s vypětím všech sil udržoval tempo a snažil se postupovat souběžně s břehem jezera. Bedlivě se rozhlížel na všechny strany. Věděl, že psi jsou někde vpředu, mírně vlevo. Vpravo se rozkládalo jezero. Vrah musel být přímo před ním. Pronásledovatelé jako by se pohybovali ve stále se zužujícím rovnoramenném trojúhelníku a z obou stran postupně zaháněli vraha k jednomu z vrcholů. Vrah mohl buď udržovat stále stejný směr, což by znamenalo, že se ocitne v kleštích. Nebo mohl zabočit doleva a pokusit se proklouznout před psy a psovody. Nebo mohl zahnout doprava, skočit do vody a uplavat.

Quinn usoudil, že vrah poběží stále dál až do okamžiku, kdy opustí bezpečné území; pak to bude už jen závod o život.

Třeba to tak dokonce chce.

Kdo ví. Teď není čas lámat si s tím hlavu.

Málem toho zmetka dostali už v chatě, kde právě umučil svou poslední oběť. Pálil ji cigaretou, zasadil jí desítky bodných ran a postupně ji vyvrhl. Anonymní telefonát, který jim oznámil, že někdo bude v chatě zabit, jim však nedopřál dost času k záchranné akci.

Vrah je zahlédl, když se blížili. Z místa činu pláchl těsně poté, co jim zatelefonoval, aniž by si uvědomil, jak rychle jsou schopni zareagovat a jak blízko už Quinn krouží. Vzápětí se ocitl v přestřelce s Quinnem a okresním šerifem.

Quinn si byl jistý, že šerif, šedovlasý muž jménem Carl Chalmers, to koupil a je ošklivě poraněn. Když ho Quinn naposled viděl, seděl na zemi, mluvil do vysílačky nebo mobilu a mával na něj, aby pokračoval v honičce. Chalmers se k lovcům přidal až na poslední chvíli poté, co Quinn vysledoval stopu mrtvých těl vedoucí z New Yorku až do Maine.

Ted' seděl v kaluži krve.

A tak se Quinn ocitl na lovu sám, s nejistým příslibem pomoci. Teď už ale věděl, že šerif stačil povolat jak psy, tak státní policii.

Quinn měl podezření, že anonymní telefonát přišel od samotného vraha, aby ho vylákal na místo činu a zatahl do marné honičky.

Takový to byl zmetek, takhle si s nimi zahrával.

V téhle chvíli však – pokud vrah nebude mít někde ukrytý člun – se honička tak marnou nejevila. Psi usilovně postupující vpřed mohou celou situaci zvrátit. Vrah s nimi pravděpodobně nepočítal.

Před Quinnem se mezi stromy náhle objevilo jezero. Plochá jezerní hladina se rozkládala napravo, přesně tam, kde očekával. Quinn zvolnil a změnil směr. Vydal se k okraji lesa a blíž k dlouhému dřevěnému molu, jež trčelo na hladině jako prst vyčítavě vztyčený k protějšímu břehu.

Teď se zastavil, předklonil se, aby popadl dech, a opřel pušku o kmen blízkého stromu.

Už věděl, jak vrah plánuje uniknout. A také pochopil, že ho vrah přechytračil a vyšachoval ze hry.

Ale o štěstí ho nepřipravil.

Už toho zmetka má!

Vrah spatřil klidnou modrozelenou hladinu a došlo mu, že se dostal téměř až na bahnitý břeh. Zpomalil a rozhlédl se na obě strany, aby se zorientoval. Les řídl. Ve vzduchu se vznášel slabý, ale nezaměnitelný zápach naplavenin, vodních rostlin a desítek akrů stojaté vody.

Úplně naslepo ale neběžel. Zhruba tušil, kde je, a věděl, že molo musí být poblíž.

Mezi stromy zahlédl pohyb a okamžitě se zastavil, úplně znehybněl a dokonce se pokusil zklidnit dech.

Kus před ním, zády k vodě, se vynořil Quinn!

Vrahovi prolétl hlavou pocit zmaru a zlosti. Všechno běželo jako na drátkách, nebýt toho zatraceného šerifa. Kdyby se neobjevil s Quinnem a kdyby se mu nepodařilo přežít dost dlouho, aby stačil povolat stopaře se psy, všechno by dokonale klaplo.

Pak ale viděl, že štěstí ho úplně neopustilo. Quinn se

v předklonu opíral o kolena, naprosto bez dechu, pušku opřenou o strom mimo okamžitý dosah.

Vrah ho sledoval, jak se narovnává a protahuje, zvedá ruce a otáčí se k jezeru, jako by se nemohl vynadívát na vratké dřevěné molo, kde jistě spatřil věc, se kterou nepočítal.

Pak se začal rozhlížet po okolí; určitě hledal úkryt, kam by se mohl schovat a odtamtud zaútočit. Zjevně se domníval, že k jezeru doběhl první.

Skvělé! Pokud ho netrefí už první ranou, stihne to do Quinna napumpovat napodruhé. Rozhodně však dřív, než se ten už odepsaný polda vzpamatuje a sáhne po pušce. Postoupil k silnému kmeni a přikrčil se. Tady ho Quinn sotva spatří, a neuvidí ho ani poté, co na něj vystřelí.

Vrah se neubránil úsměvu. *Šach mat*, blesklo mu hlavou.

4

Sarasota, Florida, 1992

Modrobíle pruhovaná kabina stála kus od domu, aby nebránila ve výhledu.

Když si dá Dwayne pozor, dokáže se proplížit ukrytý za živým plotem až k zadní straně kabiny. Zátoka měla příhodný tvar, takže ho nikdo může zahlédnout, nanejvýš snad z moře, a to nepředstavovalo vážný problém. Vzadu se bude moci nepozorovaně přikrčit a poslouchat rozmluvu i jiné zvuky pronikající k němu skrz tenké stěny.

Slunce už skoro zapadalo, ale on čekal, až se setmí úplně. Teprve pak se vydal ke kabině. Teď by ho mohl spatřit ze zátoky jedině někdo, kdo tam kotví se člunem a dívá se jeho směrem dalekohledem nebo teleskopickým objektivem, což bylo docela nepravděpodobné.

Otec odcestoval pracovně do Augusty a od Dwaynea se očekávalo, že bude sedět nad domácími úkoly. Maude

ani jejího milence Billa Phoenixe nenapadne, že není ve svém pokoji, ale naopak se krčí za kabinou. Dwayne už ze zkušenosti věděl, že ti dva spolu budou rozmlouvat uvnitř kvůli obavám, aby jejich slova neroznesl vítr přes vodu do širokého okolí. Kromě toho se Bill Phoenix bál, že by ho mohl zahlédnout někdo ze sousedů.

Dwayne ho podezřívá, že se ani tak nebojí sousedů osobně jako spíš klepů, které by se mohly začít šířit a ptát se, co že to dělá s manželkou jednoho z nejbohatších a nejvlivnějších mužů na Floridě. A takový muž by klidně mohl najmout detektivy.

Anebo někoho horšího.

Maude nebyla jenom bohatá, byla i pěkně žhavá. A Phoenix byl chlap, který pečoval o bazény bohatých.

Pěkně to do sebe zapadlo.

Dwayne, jenž znal svého otce, si byl jistý, že jeho táta Maude nepodezřívá, že by se scházela s milencem, natož v jejich domě. Málokdo by byl tak hloupý.

Ale Maude to zvládla.

Dwayne se posunul o kousek blíž k zadní stěně kabiny. Dokonce k ní přitiskl ucho.

„Přiměla jsem ho, aby určil datum,“ slyšel říkat Maude, její hlas zněl zevnitř naprosto zřetelně. „Až se vrátíme do města, oznámíme všem, že jsme se vzali. Možná dokonce uspořádáme velkou párty.“

„Pane jo,“ ozval se Bill Phoenix. „Už příští týden.“

„Přesně tak. Příležitost nám leží u nohou, jen se sehnout a sebrat ji. Ten opelichanej kocour je celej žhavej, ale nemusí to trvat věčně. Vzhledem ke smrti bývalý man-

želky sepíše novou závěť a nový ženě – což budu já – spadnou jeho zlatáky do klína...”

„Co to dítě?”

„... do poslední mince.”

„Tomu nerozumím. Přece bude chtít něco dát i jemu.”

„Až natáhne brka, nebude mi do toho moct mluvit. Do té doby mi bude věřit, že se s Dwaynem podělím. Fakt si myslí, že mám toho malýho zmrda ráda. Že jsem něco jako jeho opravdová matka. Pracuju na tom, abych ho přesvědčila, že je duševně zaostalý, jak tvrdí jeho učitelka. Vůbec se není schopný učit. Jak by se mohl naučit nakládat s majetkem? Už jsme jednali se soukromou školou v Kentucky, kde ho přijmou. To se bude divit, hošánek!”

„A co ta učitelka? Jede v tom s námi?”

„Dostane svoje.”

„A nebude nám vyhrožovat?”

„To si netroufne, až si uvědomí, co jsme udělali a že v tom jela s náma. Dostane rozumnou částku a vypaří se.”

„A co to dítě?”

„Nechtěj mě rozesmát.”

„Mohl by nám způsobit problémy, Maude.”

„Není se čeho bát. Postarám se o to. Postarala jsem se přece i o manželku, nebo ne? Ta bečka kokainu dostala na svůj poslední trip zlatou dávku heroinu.”

Dwayne chápal, jak to myslí. Jeho matka byla zavražděna. O tom nebylo pochyb. Začal se tak třást, až dostal strach, že ho uslyší.

Pak se jako mávnutím kouzelného proutku uklidnil. Nacházel se v dost svízelné situaci. Paní Jacobyová mu ale

přece vždycky říkala, aby nejdřív používal hlavu, než se vzdá. Měl by se uklidnit a začít myslet.

Myslet.

Koneckonců, matky mu líto nebylo. Nemusel nic předstírat, dokonce ani před sebou – především před sebou –, po tom všem, co mu udělala. Její smrti nelitoval. To, že její smrt nebyla náhoda, na věci přece nic nemění! Maude plánuje, že si vezme jeho otce a pak ho zabije, aby zdělila všechen majetek. Pak budou Maude a Bill Phoenix bohatí a konečně šťastní.

Přeci se říká, že všechno špatné je k něčemu dobré, nebo ne?

Určitě s tím jde něco udělat.

Zvlášť, když vezme rozum do hrsti, jak mu vždycky až do omrzení opakovala paní Jacobyová. Dwayne jí blahorečil, i když se chystala vzít prachy od Maude a Billa Phoenixe a pomoci jim lhát a uklidit ho do nějaké mizerné školy připomínající vězení, daleko od domova.

To si jen myslí.

Dwayne upaloval pryč. Dával si pozor, aby jej kryl stín živého plotu, a mířil zpátky do domu.

Po většinu noci se jen tak převaloval na posteli a nemohl usnout, protože stále musel myslet na to, co slyšel.

Příští týden. To není moc času – přesně, jak říkal Bill Phoenix. Dwayne předpokládal, že když si Maude vzala do hlavy, že dostane otce do Las Vegas s úmyslem provdat se za něho, otec jí podlehne.

Co dál?

Dwayne odmítal nechat se opět polapit do přediva her mezi dospělými.

Znal Maude a znal otce. Nechtěl odejít do vzdálené školy, kde bude potupně živořit. A také mu bylo jasné, že až si Maude vezme jeho otce, přestěhuje se do postele, kde spávala jeho matka, a všechno se nakonec bude opakovat podle úplně stejného scénáře, jako když byla naživu.

Až uplyne přiměřeně dlouhý čas, aniž by to vypadalo podezřele, Dwayneův otec zemře.

Takhle by to mohlo proběhnout.

Do té doby bude rodina zase pohromadě, alespoň na chvíli.

5

New York, současnost

Když Andria Bellová otvírala dveře svého apartmá v hotelu Fairchild v New Yorku, očekávala, že na chodbě uvidí uklízečku nebo poslíčka. Místo toho musela čelit tomu nejhoršímu, co si uměla představit.

Proti ní stál muž, jehož tvář dnes již zahlédla v Muzeu moderního umění, když rozmlouval s Grace. Už tam se po Grace divně koukal; mírně se usmíval a hrbil se přitom jako dravec, jenž si vyhlíží kořist.

A teď ten dravec stál u jejích dveří.

Nakoukl Andrii přes rameno; všimla si, jak škubl hlavou a jak se pátravým pohledem ujišťoval, že jsou sami.

Ty oči.

Zase ty dravčí oči.

Pak na ni mávl zbraní, kterou vytáhl zpod lehké bundy, na níž se ještě leskly drobné kapičky deště.

Byla to jakási krátká puška nebo samopal, který člověk musí držet v obou rukou, a Andria poznala, že má přídavný zásobník. Určitě je to nějaký automat, co spustí a rachotí *ratatata...*

Věděla toho o zbraních málo, ale i tak jí bylo jasné, že kdyby došlo na nejhorší, nastal by obrovský masakr.

Na Andrii ještě nikdo nikdy nemířil. Učila umění, nikoliv však umění boje. Jak se dívala do černého ústí hlavně, nohy jí úplně zhadrovatěly. Temný otvor na ni civěl jako zlověstné oko, jež ji doslova hypnotizovalo.

Když muž vstoupil do pokoje a tiše za sebou zavřel dveře, ocitla se v jakémsi transu. Muž zvedl varovně prst a přiložil si jej ke rtům – s úsměvem jí naznačoval, že má zůstat potichu. Potom zahákl zbraň za přezku u opasku. Houkala se mu u boku s hlavní směřující kupředu. Stále se usmíval. Naklonil hlavu na stranu, pokrčil rameny a dlaněmi obrácenými vzhůru jako by naznačoval: *Podívej, není se čeho bát. O nic nejde, milá dámo.*

A mezitím ji chytil za krk.

Okamžitě poznala, že má co do činění s odborníkem, a nebylo to věru příjemné zjištění. Přesně věděl, kde a jak silně ji stisknout. Místnost potemněla a Andria si uvědomila, že máchá kolem sebe rukama chabýma jako motýlí křídla, i když se snažila odervat prsty, jež jí svíraly hrdlo. Začínala slábnout, začínala ztrácet vědomí. Věděla, že se možná už neprobudí na tomhle světě. Bylo to tady. Konec života.

Levou rukou šmátrala po zbrani, bez úspěchu se snažila stisknout zajištěnou spoušť. Někde musí být pojistka,

ale i když ji nahmatá, nepozná ji, nebude schopná s ní pohnout.

Tma se prohloubila.

Andria si uvědomovala, že se na ni útočník stále usmívá, jako by byli staří přátelé, kteří spolu jen tak trochu blbnou. Dokonce se k ní naklonil o trochu blíže, takže cítila jeho dech, a zašeptal: „Zavřete oči, odcházím...“ Skoro ta slova zazpíval. V mrákotách si uvědomila, že popěvek jí připomíná melodii z jednoho starého televizního filmu.

Mužovo sevření zesílilo, i přes bolest teď cítila neuvěřitelně lehkou hlavu, připadala si jako balonek vznášející se na noční obloze.

Tak takhle to...

Zaregistrovala pohyb, a ještě než ztratila vědomí, zahlédla Grace, která vyšla z vedlejší ložnice, kde se dívky – její studentky – ještě před spaním dívaly na televizi. Grace měla na sobě džíny a krátké tričko, které jí odhalovalo břicho.

Grace... Grace... Grace...

Dívka ztuhla, její hubené tělo se zarazilo uprostřed pohybu, modré oči rozšířené zděšením. Pravou ruku sevřela v pěst, přitiskla ji k ústům a zahryzla se do kloubů.

Andria ještě nikdy neviděla tak vystrašeného člověka.

Než se nadobro pohroužila do tmy, uvědomila si, že takhle si bude Grace pamatovat už navždy.

Vrah odepnul automatickou pušku AK-47 od opasku a namířil ji na štíhlou světlovlasou dívku, kterou znal z muzea. Ta mu během krátké nenucené konverzace pro-

zradila všechno, co potřeboval vědět – co jsou zač, proč přijely do města, kde bydlí.

Učitelka, která skupinu provázela, vypadala zajímavě, ale zdaleka ne tak zajímavě jako blondátá Grace, která tu teď stála mezi dveřmi a dívala se na něj, jako by byl nějaký otravný hmyz, jenž jim narušil večírek.

„Zůstaň v klidu, Grace,“ přikázal jí. „Pamatuješ si na mě? Mluvili jsme spolu v muzeu.“

„Pamatuju,“ špitla sotva slyšitelně dívka. Když mají lidé strach, vždycky se jim svírá hrdlo.

Grace viděla jeho tvář, vrahovi proto nezbývalo nic jiného, než ji umlčet navždy. Upřímně řečeno, ani mu nevadilo, že nemá na vybranou.

„Vrať se zpátky do ložnice,“ řekl. Šťouchl ji hlavní do pupíku, což ji přinutilo heknout a předklonit se.

„Uděláme si vlastní večírek.“

Pod hrozbou kalašnikova mu nedalo práci dívky zvládnout. Dvěma dokonce vypověděl službu svěrač a v rozkroku se jim objevil mokrý flek. Ty dvě nebudou představovat téměř žádný problém. Naštěstí měly všechny holky sportovní boty – doporučené jako pohodlnou obuv pro chození po městě – s dlouhými festovními tkaničkami.

Na jeho příkaz svázala Grace pevně zápěstí a kotníky zbylým čtyřem kamarádkám; tkaničkou z levé boty zápěstí, z pravé kotníky. On sám pak spoutal Grace. Jejich kalhotky, jež z nich stáhl a rozřezal, pak použil jako roubíky, které každé pečlivě nacpal do úst. Během několika hodin by je jistě dokázaly jazyky uvolnit a vystrkat, ale tolik času mít nebudou.

No, uvidíme. Ten zřídkavý dar osudu by měl co nejlépe využít.

Poté, co se ujistil, že dívky jsou pevně spoutané, se začal svlékat.

Andria viděla na hodiny u postele, ale byly rozmazané. Nejen zelené číslice, ale celý přístroj.

Jak, u všech svatých...

Vzápětí se na ni jako lavina přihrnulo poznání, kde je, jak se tam dostala a co se stalo. Jako by se probudila druhý den poté, co jí nečekaně zemřel někdo blízký, někdo, koho milovala. Nejprve si vše uvědomovala jen matně – pak se ale realita stala až neskutečně živou.

Moje holky! Proboha, co je s mými holkami?

Andria ležela na zádech a zatím se nedokázala pohnout. V hrdle ji páliło, jako by polkla nějakou kyselinu, dýchala přerývaně a nahlas.

Znovu se zadívala na hodiny – a na telefon ležící vedle. Musí se k telefonu dostat.

Podařilo se jí zaostřit na tekuté krystaly znázorňující číslice. Od chvíle, kdy vrah vešel do pokoje, uběhlo čtyřicet osm minut.

Pravděpodobně je pryč. Myslel si, že jsem mrtvá, a odešel. Prosím, ať je pryč!

Andria se přetočila na levý bok; žasla přitom, jak ji každý centimetr těla bolí. Zabralo jí to skoro deset minut, ale podařilo se jí kleknout si na všechny čtyři.

Kam by se teď měla vydat?

Ke dveřím? Do ložnice? K telefonu?

„No sláva!“ zvolal radostně, jako by ji konečně zase našel.

Při jeho slovech se opět svalila na bok, stočila se do klubíčka jako fetus, zavřela oči.

„S velkým potěšením si s tebou popovídám.“

Slyšela kroky měkce tlumené kobercem.

Přinutila se otevřít oči.

Byl tam, nahý, kromě bílých gumových rukavic. Usmíval se, v pravé ruce držel nůž. Na noži byla krev. I on byl od krve.

„Říkal jsem si, že touhle dobou by ses už mohla probrat,“ konstatoval radostně, „ale dokázala jsi ještě víc. To ukazuje na velkou odhodlanost. Měla bys být na sebe hrdá.“

Přistoupil blíž a Andria viděla, že něco drží i v levé ruce. Vypadalo to jako klubko tkaniček do bot.

„No tak pojď,“ řekl, sehnul se a zvedl ji, jako by byla pírkó. Dával si pozor, aby ji nezranil nožem.

Pokusila se zaječet, ale vydala jen sípavý skřek.

„Opatrně,“ varoval ji. „Nepřejeme si, abys úplně přišla o hlas.“

Položil ji na záda na konferenční stůl z masivního ořechového dřeva a s pomocí tkaniček jí přivázal všechny čtyři končetiny k jednotlivým nohám stolu. Hlava jí visela zvrácená dozadu a volně klimbala v prostoru. Nedokázala ji zvednout. Její krční svaly jako by byly z vosku. Stejně jako zbytek celého těla. Vosková, rozbolavělá figurína.

Vrah se posadil na sedačku vedle stolu, naklonil se a ukázal jí dlouhý zkrvavený nůž. Všimla si, že má žlutou kostěnou střenku.

„Musíme si promluvit,“ řekl. S překvapivou úlevou kvitovala, že jí začal odřezávat pouze knoflíčky od blůzy. Pěkně jeden po druhém. „Z tohohle průšvihů vede jediná cesta. Můžeš se z něj jedinečně vymluvit.“ Pak přišly na řadu její kalhoty. Hned poté spodní kalhotky. Ostří se jí pohybovalo tak blízko kůže! „Musíš mi říkat pravdu. Nebude to tak těžké, jak to vypadá. Mají recht, když říkají, že pravda osvobozuje... Teda alespoň v tomhle případě to sedí dokonale.“

Věděla, že lže, ale tolik mu chtěla věřit. Jeho slova byla její jediná naděje a nemohla si pomoci, aby se k nim neupínala. Takhle to fungovalo. A on to věděl.

Ten zmetek to ví!

Ale taky ví, že na skutečnou pravdu si jen hraje.

V Galerii moderního umění částečně zaslechla, na co se Grace ptal. Grace mu toho mohla říct jen trochu, protože toho víc nevěděla, jelikož jí toho Andria víc nesvěřila. Ale Grace mu prozradila, od koho se může dozvědět celý příběh – od Andrie.

Oba – jak Andria, tak vrah – věděli, jak si mohou naděje a strach protiřečit. Andria pochopila, že veškeré naděje jsou marné, on si byl jistý, že mu má co nabídnout, a oběma bylo jasné, že za sebemenší šanci přežít obětuje Andria cokoliv.

A že on své slovo nesplní.

6

„Když sem ráno přišla uklízečka, našla je,“ konstatoval komisař newyorské policie Harley Renz. „Usoudil jsem, že tohle bude práce pro vás.“

Bývalý policejní kapitán z oddělení vražd, Frank Quinn, v současné době majitel vlastní detektivní kanceláře, jen přikývl. Jeho starý přítel i protivník, komisař Renz, uzavřel čas od času s Quinnovou kanceláří smlouvu a najal si ji, aby de facto pracovala jako součást newyorského policejního sboru. Quinn dokázal řešit zvláště citlivé a ožehavé případy; případy, jež by mohly mít politický dopad na kariéru ambiciózního a naprosto bezskrupulózního komisaře.

Quinn za ta léta pochopil, že Renz vládne zvráceným vnímáním cti. Nejen, že na své cestě byrokratickým aparátem leze důležitým lidem do zadku nebo naopak své opONENTY vydírá, on je na to dokonce hrdý. Navíc se svým odpudivým chováním chvástá, rochní se v něm a převaluje

se po krk ponořený do všudypřítomného korupčního marasmu.

Všestranná nenasytnost způsobila, že měl dobrých dvacet kilo přes váhu. Dnes ráno si vzal dokonale nažehlenou policejní uniformu, jež odpovídala jeho postavení komisaře, protože věděl, že kolem budou spousty fotografů a možná i televizních kamer. Růžovoučké vole mu přetékalo přes běloskvoucí límeček košile a varhanilo se mu do několika brad.

Quinn, ačkoliv byl stejně starý jako Renz, se mohl stále pyšnit štíhlou a svalnatou postavou, poměrně vlídnou tváří, o níž by se dalo říct, že je hezká, a hnědými rovnými, avšak nepoddajnými vlasy, které si česal na pěšinku. Jen co si je nechal ostříhat, už zase vypadaly, že by potřebovaly novou lazebnickou péči. Vedle komisaře působil s urostlou postavou, širokými rameny, dlaněmi jako lopaty a nosem zlomeným víckrát, než by bylo záhodno, dojmem bandity. Ovšem jen do chvíle, než jste se mu podívali do mírných zelených očí, v nichž se zračila inteligence. A vedle ní ještě něco, po čem většina lidí netoužila pátrat až tak důsledně.

„Všechny byly zavražděny stejným způsobem,“ ozval se nepříjemně nosový hlas. Patřil doktoru Juliu Niftovi, soudnímu patologovi. Byl to malý muž oblečený jako ze žurnálu, jenž byl zosobněním napoleonského komplexu. Třímal v ruce jakýsi ocelový instrument, jímž něco kutil v jedné z postelí. Byl štíhlý, měl rezavé vlasy a mohlo mu být kolem šedesáti. Většina dívčího oblečení byla rozřezána na cáry. Několik kousků kdosi použil, aby zakryl prořezaná hrdla

a utěsnil krkavice, z nichž během marného zápasu o život stříkala krev. „Všechno jeden a tentýž nůž. Jeho špicí je pravděpodobně mučil, než je dovedl ke smrti.“

„A stejným nožem se na ně i podepsal?“ zeptal se Quinn. Do čela každé z obětí byla umně vyřezána písmena DOA.

„Nevím to jistě, ale pravděpodobně ano.“

„Váš starý známý,“ řekl Renz Quinnovi. Oba teď byli myšlenkami na břehu maineského jezera. Quinn dodnes slyšel – a cítil – rezonovat tehdejší výstřel v celém těle.

Jízva na pravé straně zad, kam ho projektil vypálený z pušky zasáhl, ho začala pálit, kdykoliv se ve vzpomínkách k onomu vzdálenému jezeru zatoulal. Rozdělaná práce. Člověku jako Quinn nedávala spát. Často na Creighton Lake myslel.

Paměť fungovala jako silný motor, který tu a tam sám naskočil. Nikdy na tu záležitost nezapomněl, ale existovala jen jediná možnost, jak bolestivou vzpomínku z paměti vymazat.

„Můj starý – a doufejme, že mrtvý – přítel,“ řekl Quinn. „Tohle mohl udělat někdo, kdo ho napodobuje, nějaký tajný obdivovatel.“

Nift pohlédl na řadu mrtvých a bez výjimky nahých dívčích těl. „Ať tak, nebo tak, lepší místa nechal nedotčená.“

V Quinnovi vzkypěla krev, ale svůj hněv potlačil. Nift takhle provokoval vždycky, byl to jeho styl. „Co ta mrtvá ve vedlejší místnosti?“ zeptal se Quinn. „Proč ji přivázel ke konferenčnímu stolku?“

„Možná mu už nezbyvalo dost místa v posteli,“ odvětil Renz.

„Ne,“ uvažoval Quinn, „spíš jí věnoval zvláštní pozornost.“

Nift se na něj oplzle zubil. „Máte dobrý postřeh.“ O Niftovi se šušovalo leccos, především však o jeho vztahu k mrtvým. Zvláště, když šlo o pohledné ženy. Quinn byl přesvědčený, že na těch historkách bude něco pravdy. „A zdá se, že je starší,“ dodal Nift.

„Třicet sedm,“ konstatoval Renz. „Soudě podle řidičského průkazu vydaného v Ohio.“

„Už jste ji věrohodně identifikovali?“ zeptal se ho Quinn.

„Jo. Ten extrabuřt na stole je Andria Bellová. Byla tu jako doprovod a průvodkyně. Ta děvčata byla studentkami umění z nějaké akademie v Clevelandu.“

„Andria byla umělkyně?“

„Spíš učitelka.“ Renz si dal ruce v bok a zakroutil nevěřícně hlavou. „K čertu s tím. Ty holky neměly ani čas zjistit, jak to v životě chodí. Umím si představit, jak tenhle masakr rozmáznou média. Odevšad se na nás pohnou krásné a rozesmáté tvářičky těch holek z maturitních tabel. Rozhovory s rodinami. Všeobecné otázky. Všichni ti chytráci z novin a televize vyšťourají každý detail.“

„A proč ne?“ opáčil Quinn.

„No jistě, vlastně proč ne. Všichni ti parchanti přece dělají totéž co já, až na to, že já jsem sám. Jsou jako vlčí smečka, která chce ulovit cokoliv a kohokoliv, jen aby z toho vymáčkla šťavnatou historku. Máme tu nějakého

policejního komisaře, který neumí chytit místní obdobu masového vraha Richarda Specka, chlapa, který si dal nějaký čas pauzu a teď se nám vrátil. To je přece příběh jako vyšitý. Teď už jen najít nějakého obětního beránka, kterého je třeba rozcupovat v novinách a televizních zprávách.“

„Leží tu šest mrtvých žen, Harley. K tomu musíme připočítat dvě zavražděné v Maine, plus minimálně čtyři další, které tomu předcházely v New Yorku... A vy litujete sebe?“

„A není to právě to, oč tu běží? Já jediný jsem pořád živý.“

A pořád se chci jednoho dne stát starostou.

Quinn si zakázal dále se tím zabývat. Věděl, že Renz má pravdu. Nenasytná newyorská média příběh, který je už sám o sobě neuvěřitelný, ještě přibarví. Mrtvé ženy dostanou víc než svých patnáct minut slávy, aby na ně vzápětí všichni, kromě těch, kdo je doopravdy milovali, zapomněli.

Rozhlédl se kolem sebe. „Nějaké počítače?“

„Pokud tu nějaké byly,“ řekl Renz, „vrah si je odnesl. Ale pochybuji o tom.“

„Proč?“

„Všechny mají iPhony nebo něco podobného. Ty věcičky fungují jako kapesní počítače.“

Renzovy sádlem podlité oči spočinuly na Quinnovi. Jeho pohled prozrazoval, že komisař má před sebou rušný den. Bylo na čase přistoupit k procedurálním otázkám. „Berete to, Quinne? Podmínky jako obvykle?“

„Ano a ano,“ odpověděl Quinn bez zaváhání.

„V tom případě máte volnou ruku. O všem mě infor-

mujte a s médii budu jednat já až do chvíle, dokud vám neřeknu.“

Takže všechna mediální palba se může kdykoliv snést na moji hlavu a budu to já, koho obviní, že vrah není dopaden. „Samozřejmě,“ odpověděl Quinn. Už ve chvíli, kdy viděl písmena vyřezaná obětí do čela, věděl, že tohle je jeho případ, ať už jej budou provázet jakkoliv nepříjemné vzpomínky a zákulisní machinace.

Volba už proběhla a nevybral si ho pouze Renz.

Komisař se vydal ke dveřím. „Připravím veškeré papíry k podpisu. A vyberu nějakého styčného důstojníka.“

Quinn přikývl.

Styčný důstojník. Jiný výraz pro konfidenta. Ještě to mu chybělo.

Ve dveřích se objevil muž v bílé pracovní kombinéze. Dorazili technici z kriminálky. Obvykle se na scéně činu objevují společně se soudním patologem. Quinna napadlo, že jejich prodlevu zařídil Renz, aby Quinn měl víc času prohlédnout si oběti. Což ho mělo přesvědčit, že ten případ bude opravdu *chtít*. Quinn věděl, že Renz takhle uvažuje. Nikdy neměl na zřeteli jediný cíl.

„Kde je Pearl?“ zeptal se Nift. Měli se rádi jako pes a kočka.

„Přijde,“ odpověděl Quinn, „proto by bylo lepší, kdybyste tu tou dobou už nebyl.“

Nift se ušklíbl. Byl příliš otrlý na to, aby to na něj zapůsobilo. „Výhrůžka?“

„Jo. Divil byste se, čeho je Pearl schopná, když jí hnete žlučí.“

Nebyly to plané řeči a Nift to věděl. Začal si balit nádo-

bíčko, jednotlivé instrumenty strkal do jedné z přihrádek černého lékařského kufříku, aby zůstaly oddělené od sterilních. „Vyřidte Pearl, že ji zdravím. Tady už jsem stejně hotový. Dám si rande s těmi nažhavenými kráskami dole ve městě na patologii.“ Pokrčil rameny. „Vlastně spíš už studenými.“

Quinn se nesnížil k jakémukoliv komentáři.

„Pojďme se nasnídat,“ navrhl Renz. „Nechme techniky, ať dělají svou práci, a vyklidíme pole.“

„Já jsem už snídal,“ namítl Nift.

„To je dobře,“ pronesli Quinn s Renzem téměř jednohlasně.

Podle všeho Nift vůbec nepostřehl, jak se oběma očividně ulevilo.

„Mám ale ještě jednu podmínku,“ ozval se Quinn. „Chci, aby se všechny iPhony, normální mobily nebo jakékoli podobné přístroje dostaly do ruky Jerryemu Lidovi.“

Lido byl alkoholik, zároveň však geniální počítačový technik a analytik, jehož služeb Quinnova detektivní kancelář využívala.

„To není problém,“ souhlasil Renz. „Co kdybychom zašli na vafle?“

„Chtěl bych počkat na Pearl,“ odpověděl Quinn.

„Hned, jak technici z kriminálky a fotograf řeknou, nechám ty mrtvé holky poslat na patologii,“ ozval se Nift. „Jestli s tím takhle souhlasíte.“

„Takhle s tím souhlasím,“ opáčil Quinn. Už se na zavražděné ženy vynadíval až dost.

„Můžu tu na Pearl počkat s vámi,“ navrhl Nift.

Quinn si ho změřil pohledem. „Radši ne,“ řekl.

Vyšel ven spolu s Renzem a sledoval, jak se korpulentní a zkorumpovaný komisař souká do černé služební limuzíny. Díval se za ním, dokud auto nedorazilo až ke konci policejního záboru. Uniformovaný policista odsunul modrý kužel, který sloužil jako zábrana, aby mohl černý vůz hladce projet a pokračovat dál.

Quinn stál na slunci, opíral se o kamennou fasádu hotelu Fairchild a čekal na Pearl.

Přemýšlel o iniciálách DOA, které měly oběti vyřezané do čela. Tatáž krvavá písmena byla podpisem neblaze proslulého vraha, jenž zavraždil čtyři mladé ženy před dvěma roky na newyorském Manhattanu.

Šlo o téhož vraha, který Quinnovi upláchl. Postřelil ho a nechal ho ležet na břehu jezera v Maine. A pak se sám zabil, když se jeho letadlo zřítilo.

Alespoň to všichni předpokládali.

Ted' se vrah – nebo jeho plagiátor – vrátil. Proto si také byl Renz tak jistý, že se Quinn případu ujme. Že po něm doslova skočí.

Pro Renze byl případ pouze politikum. Pro Quinna šlo o osobní záležitost.

Quinn zahlédl na rohu mezi zástupem chodců přecházejících na zelenou povědomou postavu. Odlepil se od sluncem vyhráté kamenné zdi a jeho den se náhle rozjasnil.

Přicházela Pearl.

Pearl viděla Quinna už z dálky. Stál před hotelem Fairchild. Když přišla blíž a spatřila, jak se tváří, věděla, proč

tam je a co čekat. Quinnův výraz byl výmluvný; vypadal jako kamenná sfinxa, jen hodně našťvaná.

Už slyšela, co se v hotelu stalo. A bylo jí jasné, co to pro Quinna znamená. „Když ses naposledy s tímhle vrahem setkal, málem tě zabil,“ řekla mu.

„Málem,“ odpověděl Quinn.

„Nechtěla bych, aby ti ublížil.“

Quinn se usmál. „Ani já ne.“

„Pomohlo by, kdybych si před tebou klekla a poprosila tě, ať se na to tentokrát vykašleš?“

„Jestli mám být upřímný, ne.“ A pak dodal: „Promiň.“

Věřila mu. Nezbývalo jí než zaklít. Zároveň se mu vrhla kolem krku a políbila ho. „Víš, že jsi doslova posedlý?“

„Jsem vytrvalý.“

„Posedlý.“

„Už jsi mluvila s Renzem?“

„Samozřejmě. Je mu jedno, jestli se necháš zabít, vůbec mu na tobě nezáleží.“

„Možná by ses divila.“

Pearl cítila, že se blíží k bodu, kdy se její frustrace změní ve vztek. *Chlapi!* pomyslela si. *A zvlášť tihle dva!*

„Jdu nahoru podívat se na místo činu,“ řekla.

Blesklo jí hlavou, že ji bude nabádat, aby to ve vlastním zájmu nedělala. Nebo dokonce, že jí to zakáže. Ale na to ji znal až moc dobře.

„Je tam pořád ještě Nift,“ poznamenal Quinn.

„Ten červ.“

„Pearl...“

„Kašli na Nifta.“

JOHN LUTZ

Pearl se protáhla otočnými dveřmi s barevným sklem, jakýmsi zázrakem nezakopla o schod a vtančila dovnitř za doprovodu bezpočtu pohybujících se odlesků.

Neuniklo jí, že ve vstupní hale je chladno.

Jako v márnici.

7

Dunkirk, Francie, 1940

Den mohl být sotva mizernější. Na uniformě Henryho Tuckera, desátníka Britských expedičních sborů, se objevila krev. Rychle se osahal a s úlevou zjistil, že není jeho.

Rozhlédl se po pláži a viděl jen prchající lidi, kteří hledali nejbližší úkryt.

Německé střemhlavé bombardéry Stuka neodletěly. Viděl je v dálce nad kanálem, jak se jako tmavé tečky řadí do formace, aby mohly podniknout další nálet na pláž.

Srdce měl až v krku. Rozběhl se. Všichni na pláži běželi.

Tucker teď viděl nemotorné Stuky, jež působily zlověstně i bez již shozených bomb, mnohem blíž. Stroje se chystaly klesnout těsně nad pláž. Během manévru začaly výt jako trouby z Jericha a všem na zemi naháněly nesku-tečnou hrůzu, což bylo účelem. Samozřejmě, že i Tucker

měl strach. Věděl, že každou vteřinou se začnou náboje ze strojních pušek zakusovat do písku a drtit všechno, co bude stát v cestě palebné linie.

Desátník Tucker byl vyděšený na nejvyšší míru, a dvakrát hrdý na to nebyl. Od východu se blížily německé tanky a pozemní jednotky a brzy naženou celý Britský expediční sbor včetně něho do moře. Čeká ho smrt buď kulkou, nebo utopením.

V přístavech a jejich okolí se podél celého pobřeží pohupovaly na vodě rozličné čluny všemožných typů a velikostí. Nešlo o vojenské lodě, ale o soukromá plavidla. Po troškách přepravovaly britské a tu a tam i francouzské jednotky přes kanál do Anglie. Byla to děsivá loterie. Ti, kdo se dostali z Francie živí a zdraví a nezahynuli na pláži nebo se neutopili během plavby na ostřelovaných a bombardovaných člunech, se mohli považovat za šťastlivce.

Tucker se modlil, aby na něj padl šťastný los.

Viděl, jak pod řadou střel tryská písek do výše. Sledoval, jak se opuštěný vojenský nákladák otrásá pod zásahy těžkotonážní munice. Koutkem oka zahlédl ženu, která na něho zuřivě mávala.

Krčila se vedle malého a poničeného přímořského domku, jehož dvě omítnuté betonové stěny ještě stály a v rohu poskytovaly jakýs takýs úkryt.

První trojice Stuků v sevřeném tvaru, křídlo na křídle, je již přelétla. Druhá se právě formovala k útoku v dokonce ještě nižší letové hladině než předchozí.

Tucker už slyšel jekot strojů, přesto se vydal sprintem k pobořenému stavení. Vysoká žena s dlouhými hnědý-

mi vlasy na něj gestikulovala, aby ji následoval do bezpečí za zdmi trčícími z písčité půdy. Tucker neměl proč váhat. Zbytky domku představovaly jediný úkryt široko daleko.

Právě když se Tucker dostal k budově a do relativního bezpečí v útrobách stavení, nabral jekot Stuků na intenzitě. Tam, kde ještě před několika vteřinami stál, se do písku zakously projektily chrlené z hlavní strojních pušek.

Žena klečela na kolenou a něco na Tuckera křičela. Neslyšel ji, ale bylo to stejně jedno. Mluvila francouzsky.

Letadla náhle zmizela, hukot jejich motorů slábl v dáli.

Kolem se rozhostilo ticho. Alespoň na okamžik.

Tucker, přimáčkнутý ke zbytkům otlučených betonových zdí, se posadil a uviděl, že žena není sama. Bylo s ní děvčátko, lehce přes deset, s umouněnou tváří a spíše lehce omámeným než vyděšeným pohledem. A robustní muž s vystouplým břichem, tmavými vlasy a ještě tmavším knírkem. Měl na sobě vytahané šedé kalhoty a místo opasku jakousi modrou šerpu.

„Vrátí se,“ řekla žena anglicky s francouzským přízvukem. Měla zjevně strach.

Tucker přikývl. „To mi neříkáš nic nového, drahoušku.“

Žena na něj hleděla.

„Nerozumí anglicky,“ řekl zavalitý muž, „jen mluví.“

Tuckerovi se to zdálo zvláštní. Dívka ho mlčky pozorovala, oči vykulené.

„Já mluvím angličtinou,“ pokračoval muž.

„Aha!“

Muž odhalil pod černým knírkem dokonale bílé zuby.

„My potřebujeme prokázat službu.“

„Už jste mi službu prokázali,“ odpověděl Tucker a při pohledu na ženu si uvědomil, že kdyby se umyla a učesala, byla by velice pěkná. „Stačí, že jste mi zachránili krk.“

Muž sáhl za sebe, vytáhl světle hnědý plátěný batoh a položil ho mezi ně. Posunul ho k Tuckerovi, takže rukosak teď ležel sotva několik centimetrů před jeho nohama, a znovu se usmál, ačkoliv vypadal vážně a ustaraně.

„Tohle,“ řekl, „je ta služba. Vezměte to do Anglie s vámi. Uvnitř je lístek s londýnskou adresou na něm. A jméno. Na druhém konci budou peníze pro vás.“ Natáhl ruku a posunul batoh ještě blíž k Tuckerovi. „Jeanette vám zachránila život, ne? Ano. Takže služba vrácena.“

Tucker zvedl zavazadlo a zjistil, že je překvapivě těžké.

„Je to, co dělám, legální?“ zeptal se.

Knírač se zasmál. Žena jménem Jeanette se usmívala.

„Musíme vám věřit,“ řekl muž.

Sirény na nebi se zase rozezvučely. Trouby z Jericha. Stuky se vrátily a nalétávaly na pláž. Tucker věděl, že je otázkou mžiku, než se seskupí do formace a spustí strojní pušky.

Tohle ale byly nové stroje, které ještě neshodily bomby. Jeden z nich se oddělil a zaútočil na již rozstřílený vojenský nákladník, protože shora pravděpodobně vypadal nepoškozený.

Kvílení letadel se stalo ohlušujícím a pak se ozvala silná exploze. Šrapnel nebo něco podobného narazilo do pobořených zdí pobřežního domku. Cosi přeletělo nad Tuckerovou hlavou. Připadalo mu to jako žena, jež ho přivolala do úkrytu.

Henry Tucker si dlaněmi zacpal uši a zavřel oči.

Když oči opět otevřel, byl sám. Připadalo mu, že se všechno seběhlo jen ve snu, že šlo o halucinace způsobené vším, co za tři týdny strávené ve Francii viděl a zažil. Vrcholem bylo šílenství na pláži, korunované úpornou snahou lidí nalodit se na některý ze člunů a využít jej k návratu přes kanál do Anglie. Tucker se rozhlédl. Co se stalo s ženou, dítětem a mužem? Roztrhalo je to na kusy? Nebo jen prostě utekli před bombardéry a skrývají se někde jinde? Nechali ho tu. Asi si mysleli, že je mrtvý.

Snažil se posadit a vykourknout přes ruiny, jež zbyly ze stěn plážového domku. A narazil přitom rukou na batoh.

Sluch, o nějž dočasně přišel, se mu začínal vracet. Na pláži bylo živo, ozývaly se různé hlasy.

Tucker se nadzdvihl ještě víc, aby na pláž viděl.

Neuvěřitelné! V přístavišti kotvily dva malé čluny. Bylo nepochopitelné, že vůbec dokázaly překonat šedé vody průlivu a doplout až sem. Větší z nich vypadal jako soukromá jachta. Ve větru se těžce nakláněl. Druhý, malá rybářská loď, měl na přídi černým písmem vymalované jméno. *Sondra*.

Teď se zdálo, že na nebi nejsou žádná letadla.

Tucker se postavil na roztřesené nohy a rozběhl se k bližší z obou lodí, kterou byla rybářská *Sondra*. Pak se zarazil, vrátil se, popadl batoh a znovu se vydal k malé kocábce. Kotvila tak blízko, že ani nebude muset plavat. Jak běžel, zbavil se všeho přebytečného, kromě pušky a batohu.

Nějakým zázrakem se dostal ke kotvišti ve chvíli, kdy

paluba byla teprve z poloviny obsazená vojáky jak britských, tak francouzských jednotek. Vrhł se do moře, a když mu voda dosahovala do pasu, uchopily ho nějaké ruce a vytáhly jej na palubu. Jak se škrabal nahoru, upustil do vody pušku. Ale batoh udržel.

Na palubě se probojoval od zábradlí až ke kormidelní budce, sedl si a opřel se o ni. Člun páchl po rybách, stejně jako otevřené moře. Tuckerovi ale voněl báječně.

Hlasy na každého křičely rychle, rychle. Pohyb, hlavně pohyb, jen aby se dostali dál z přístaviště, na nějž se německý útok i palba budou soustřeďovat.

Tuckerovi připadalo nemožné, aby se *Sondra* dokázala dostat přes Lamanšský průliv až do Anglie a lidé na palubě přežili.

Ale motory zařadily zpětný tah a člun se otáčel přídí k volnému moři. Když vyplouval z přístavu, ještě dva muži se drželi zábradlí a snažili se vyšplhat na stejně již přeplněnou palubu. Jednomu se to podařilo, druhý spadl do vody. Tucker si uvědomil, že ten vyčerpaný muž je už tak daleko od pobřeží, že se na něj sotva dokáže vrátit.

Chudák chlap...

Tucker se opřel zátylkem o sluncem vyhřátou kormidelní kabinu, zavřel oči a myslel na Anglii.

Nikdo teď nemluvil, neozývaly se žádné zvuky, kromě pravidelného tepání motorových pístů a vln narážejících do trupu.

Tucker se konečně odvážil připustit, že je možné, či snad dokonce pravděpodobné, že znovu spatří domov.

V okamžiku, kdy se ocitli uprostřed průlivu, objevila se na horizontu německá letadla.

New York, současnost

Média vyváděla jako šílená a nebylo čemu se divit. Šest mrtvých žen, z toho pět ještě nedospělých. To byla ohromná senzace.

Národní zpravodajské stanice celým příběhem žily. Fox News vydaly speciál. Média soutěžila a hádala se mezi sebou, kdo z nich to přehání a kdo neinformuje dostatečně. Pomatení a popletení lidé se přicházeli k hrůznému činu přiznávat po tuctech hned od prvního dne. Nějaký člověk z Oregonu poslal Quinnovi psané přiznání doplněné fotografiemi. Tenhle dopis byl skutečně postoupen kriminalistickým laboratorům, ty ale posléze přišly na to, že otřesné fotky pocházejí ze souboru, který pořídila sama newyorská policie k publikování. Překvapení na překvapení. Někde docházelo k úniku. To byl ale Renzův problém.

Všechno ostatní padalo na Quinnovu hlavu. Quinn vě-

děl, že pokud nedojde k další vraždě, noviny a televizní zpravodajství pozvolna přestanou publikovat jeho fotografie a záběry z jediné tiskové konference, kterou uspořádal. Avšak jen v případě, že vrah nebude pokračovat ve své hrůzné sklizni.

A samozřejmě věděl, že jsou takoví, kteří do toho nepřestanou štourat nikdy.

Quinnovy odpovědi nepovažovali vlčáci z médií za dostačující a Quinn věděl, že bude dál pod palbou jejich otázek. Minnie Minerová, jejíž talkshow *POHOTOVĚ A HNED* běžela denně na místní televizní stanici, patřila mezi nejneodbytnější mediální štěnice. Její pořad s možností volat přímo do studia neudržel Newyorčany pouze v napjatém očekávání, ale dokonce v nich vyvolával strach. Minnie znamenala pro New York totéž, co mixér pro milk shake.

Quinn jí dlužil protislužbu. Nebylo na tom ale nic tak neobvyklého, protože téměř všichni, kdo byli v New Yorku pro média zajímaví, jí něco dlužili. Takový byl Minniin pohled na věc. Služby a protislužby byly v jejím království platnou měnou. V jejím i Quinnově.

Renz uspořádal vlastní tiskovou konferenci, na níž se musel často bránit a obhajovat své rozhodnutí znovu postavit proti vrahovi Quinna. Poprvé to moc dobře nedopadlo, což druhému kolu dodávalo dramatický nádech. Přesto nebyla Renzova tiskovka tak živá a sledovaná jako Quinnova. Quinn se svou vizáží tvrďáka a neustále rozčuchanými vlasy vypadal pro kamery chťe nechťe přitažlivěji než Renz, a to rozhodlo. Renz se s tím musel vyrovnat.

Chvíli se mu to i dařilo. Pak ale Quinnovi zakázal hovořit s médii a marnit čas; dal mu za úkol více se soustředit na samotné vyšetřování. Spojení mezi tiskem a vyšetřovateli bude nadále zajišťovat samotný Renz. Kdyby bylo potřeba dodat více charismatu, sám s tím něco udělá.

„Hraje o čas,“ konstatovala Pearl, když se o Renzových instrukcích dozvěděla.

Quinn s ní souhlasil. „Znáš ho.“

„Jo, Renz vyčkával v závětrí, až propluješ rozbouřenými vodami, aby se vzápětí vynořil a naskočil na vlnu publicity a případné slávy, kterou hodlá sklidit sám.“

„Typický Renz,“ řekl Quinn, ale považoval to jen za kuňkání žab v komisařově rybníčku.

Quinn s Pearl seděli v sídle Quinnovy detektivní kanceláře na 79. ulici. Hlavní a prakticky jediná místnost byla uspořádaná jako služebna na policejním okrsku, celý prostor byl otevřený, některé stoly stály otočené proti sobě. Pro případ potřeby měli k dispozici dřevotřískové panely, které mohly místnost přepažit, v současné chvíli byly však složeny u stěny vedle dveří, kudy se vcházelo do nevelké koupelny s toaletou.

Oba věděli, na co ten druhý myslí. Pokud neodhalí nebo nechytí vraha ani napodruhé, může Quinnova detektivní kancelář ztratit reputaci, potažmo práci. A tím pádem by jejich firma přišla prakticky o všechno.

Vedle toho stála skutečnost, že tenhle vrah je kořistí, která má tendenci přeměnit se v predátora. V sázce bylo hodně.

„Jaký že je Renz?“ zeptal se Larry Fedderman, který za-

chytil konec rozmluvy mezi Pearl a Quinnem. Stál teď vedle kávovaru a ždímal si z něj kouřící tekutinu do šálku. Bílá manžeta, která se mu vždycky při psaní rozepnula, tentokrát pevně držela na svém místě, což naznačovalo, že den je teprve na začátku a že si ještě nedělal žádné poznámky.

„Myslím, že si na to každý dokážeme odpovědět sám,“ řekla Pearl.

Quinn vstal a taky si došel uvařit kávu. Přidal si do ní smetanu a míchal ji déle, než bylo nutné. Čekal na Sala Vitaliho a Harolda Mishkina, detektivy, kteří pracovali jako partáci už u newyorské policie a teď byli zaměstnanci Quinnovy kanceláře. Už skoro odbila devátá – hodina, kdy se ráno všichni scházeli, aby si vyslechli, co je nového, a podělili se o své poznatky. Quinn trval na tom, aby všichni pracovali s jednotnou verzí toho, co se událo. Šetřilo to spousty času a úsilí.

Jen co Quinn poprvé opatrně usrkl téměř ještě vařící kávu, což doprovodil bolestivou grimasou, Sal s Haroldem se objevili ve dveřích. Sal byl malý, podsaditý chlap, jenž se pohyboval se rtuťovitou rázností, měl černé vlnité vlasy, které mu už začínaly šedivět, a hlas připomínající přesýpání šterku v plechovém kbelíku. Jeho parták Harold byl hubený plešatící muž s lehce nahrbenou postavou a mohutným šedým knírem. Vypadal jako herec, který by se hodil spíš pro roli upjatého středoškolského kantora než policajta. Někdy bylo těžké s Haroldem vyjít a zvlášť Sal se s tím potýkal. Oba muži drželi v rukou bílé sáčky, jejichž mastné mapy se kupodivu nepřenesly i na jejich oblečení.

„Donesli jsme koblihy,“ zasípal Sal, jako když vysypete uhlák.

„My zas podáváme kávu,“ ozval se od kávovaru Fedderman.

„A my cholesterol,“ trumfoval Harold.

„Nebud' trapnej, Harolde,“ obořil se na něj Sal.

„Máte nějakou s pudinkovou náplní?“ zeptala se Pearl.

„Měli jsme,“ odpověděl Sal. „A s čokoládovou polevou. Harold ji snědl.“

„Jak to?“ chtěl vědět Fedderman a tón jeho hlasu naznačoval, že je zmatený a pobouřený. „Vždyť sám přece mluvil o cholesterolu.“

„Budu to kompenzovat při obědě,“ odpověděl Harold.

„Měls mu tu koblihu vyrazit z ruky,“ poznamenala Pearl směrem k Salovi.

Quinn je tiše poslouchal. Věděl, že tohle popichování mezi detektivy jen posiluje týmového ducha. Fungovali na podobném principu jako perlorodky, do nichž musíte vložit zrnko písku, aby vyprodukovaly perlu. Všichni to věděli, ale ani jeden by to veřejně nepřiznal. Pro udržení rovnováhy bylo dobré tu a tam promazat soukolí.

Quinn došel ke svému stolu a napůl si na něj sedl, napůl se opřel. Založil si ruce na prsou. Pearl věděla, jakou koblihu má nejraději, a z jednoho z umaštěných sáčků mu přinesla tu s čokoládovou polevou. Quinn ochutnal. Byla báječná. Nevěděl, kde Sal s Haroldem koblihy vzali a zda je zaplatili ze svého, ale usoudil, že bude moudřejší se na to neptat.

Podíval se na hodinky. Šest minut po deváté. Byli zde

všichni kromě Jerryho Lida, počítačového kouzelníka, jenž má možná takovou kocovinu, že nedokázal vstát z postele.

Všichni právě zmlkli, Quinn se proto ujal slova.

„Rodinám všech dívek to už oznámili,“ řekl. „Právě včas, aby se o smrti svých dětí nedozvěděli ze zpráv.“

„Muselo to být peklo,“ ozval se Harold, o němž bylo všeobecně známo, že má na policajta až moc citlivou duši, což se občas projevovalo i na místě činu.

Otevřely se dveře z ulice, dovnitř zavanul horký vzduch spolu se zplodinami z výfuků. V ten moment venku nějaký řidič třikrát rychle zatroubil, jako by něco upoutalo jeho pozornost. Vyznělo to shodou okolností jako fanfára.

Do kanceláře vplula Nancy Weaverová, Renzova velmi styčná důstojnice.

9

Weaverová nespolupracovala s Quinnovou detektivní kanceláří poprvé. Vlastně to docela fungovalo, dokud si s Pearl nevjely do vlasů.

Byla to pohledná a dobře stavěná čtyřicetiletá bruneta, oplývající pronikavou inteligencí a přehnaně aktivním libidem. Během poslední snahy plést se Quinnově kanceláři do práce ji kolegové roznegli na kopytech, ale objevila se tu znovu, na tváři poněkud falešný a v hnědých očích výzývavý úsměv. Quinn slyšel, že pracuje na mravnostním oddělení. Svá k svému, pomyslel si. Její milostné avantýry s nadřízenými důstojníky se staly legendárními. Hovořilo se o ní nejen jako o kooperativní, ale přímo kopulativní spolupracovnici. Quinn tyhle povídačky považoval za přehnané a úplně jim nevěřil. Ale na druhou stranu, jak si mohl být jistý?

Weaverová měla na nohou odhadem patnácticentimetrové podpatky, boky jí halila těsná červená minisukně

a hrud' přiléhavé sportovní tričko s obrázkem kuželek a nápisem POLOŽ JE VŠECHNY NAJEDNOU. Quinn doufal, že jde rovnou z tréninku kuželkářského týmu mravnostního oddělení.

Weaverová se usmála a všechny je pozdravila. Měla desky z hnědého kartonu převázané hnědým tkalounem, který vypadal jako tkanička od bot.

„Dá se v tomhle oblečku vůbec poslat koule rovně?“ zeptala se Pearl na uvítanou.

„Když házím já,“ odpověděla Weaverová, „koule nikoho nezajímá.“

Quinn utnul jejich debatu dřív, než mohla Pearl odpovédět. Řekl Weaverové, že ji rád vidí a obdivuje její vytrvalost. Pearl ji také respektovala, ačkoliv během vítání Weaverové ostatním osazenstvem kanceláře mlčela jako zařezaná. Quinn moc dobře věděl, že tyhle dvě ženy před časem uzavřely jakési příměří nikoliv nepodobné míru na Blízkém východě.

„Přinesla jsem prvotní protokoly z místa činu, jak je zaznamenali policisté,“ řekla Weaverová, „spolu s úvodními krátkými výsledky hotelových hostů ze sousedních pokojů a potenciálních svědků.“

Quinn pokynul rukou, aby Weaverové naznačil, že má volné pole působnosti.

„Zasvěťte nás,“ vybídl ji.

Weaverová postoupila téměř do středu místnosti. „Grace Geyerová, Christy Mathewsonová, Sheryl Stewartová, Dawn Kramerová, Lucy Mitchellová. A jejich učitelka

a doprovod, Andria Bellová.“ Pak zvedla oči od seznamu jmen. „Oběti. Vypadá to, že nemají skoro nic společného, až na to, že navštěvují – navštěvovaly – nějakou akademii v Clevelandu a na výlet je vybrali, protože projevovaly talent, respektive zájem o umění. Mitchellová a Stewartová byly nejlepší kamarádky a měly nějaké společné tajnosti. Grace Geyerová byla asi poněkud hubatá potízištká. Měla podmínku – ve škole, nikoliv od soudu – a směla se výletu zúčastnit především proto, že byla ze všech nejtalentovější.“

„Figurky,“ poznamenal Harold.

Nikdo na jeho poznámku nereagoval.

„Budoucí oběti se přihlásily do hotelu, aniž by se stalo cokoliv zvláštního. Andria Bellová se ptala recepčního na cestu do Muzea moderního umění. Nic víc. Holky nezařadily jedinou příčinu ke stížnosti, neposlouchaly ani příliš nahlas muziku. Jediným hotelovým hostem, který zaznamenal jejich přítomnost, byla žena ubytovaná ve stejném patře o čtyři pokoje dál, spisovatelka jménem Lettie Soho. Náhodou jela z lobby stejným výtahem jako ony a viděla, že všechny zašly do jednoho pokoje. Všechno vypadalo naprosto normálně. Dvě holky se cestou trochu pošťuchovaly. Stačilo, aby je učitelka napomenula pohledem. Pak vystoupily, a zatímco se Soho snažila najít kartu od pokoje a zastrčit ji do dveří, viděla, že se všechny nasáčkovaly do jednoho pokoje. Vše se odehrálo v den vraždy, asi hodinu předtím, než byly zavražděny. Když Soho mířila dolů do hotelové restaurace na večeři, zahlédla tu nejstarší z nich, Andrii Bellovou, jak pouští do pokoje nějakého muže.

Nikdo ani nedutal, všichni detektivové na Weaverové viseli očima.

„Pravděpodobně to byl vrah,“ řekla. „Soho si ho předtím, než vešel do pokoje a zavřely se za ním dveře, nestáčila moc prohlédnout.“

„Ale strážníci z ní snad vytáhli alespoň nějaký popis, ne?“

„Jo,“ připustila Weaverová. „Průměrná výška a váha, snad trochu vyšší než nižší. Vlasy hnědé nebo černé, prostřední délka nebo nakrátko střižené. Oči možná tmavé nebo snad modré. Šedé kalhoty nebo možná džíny. Bílá nebo modrá košile. Pravděpodobně kravata, žlutá nebo hnědá. Věk snad ke třicítce, ale taky docela možná hodně přes čtyřicet.“

„No, a máme ho,“ poznamenal Quinn.

„Žádná zvláštní znamení,“ pokračovala Weaverová.

„To už ale přeháníte,“ zoufala si Pearl.

Weaverová se usmála: „Snad trochu kulhal.“

Quinn pookřál. *Letecká nehoda v Maine!* „Na kterou nohu?“

„Nic víc,“ nahlížela Weaverová do poznámek.

„Zjistili strážníci, jaké je pravé jméno té svědkyně Lettie Soho?“ zeptal se Harold. „Zní to jako *nom de plume*.“

„Přesně, jak říkáte,“ odvětila Weaverová. „Její skutečné jméno zní Marjory Schachtová. Používá pseudonym a píše něco jako dívčí literaturu.“

„Co si pod tím mám sakra představit?“ zeptal se Quinn.

„Těžko se to vysvětluje,“ ujala se slova Pearl. „Představuj si pod tím lehkou ženskou beletrii.“

„V tělech obětí nebyly nalezeny žádné stopy po alkoholu ani drogách,“ pokračovala Weaverová.

„Zvláštní, v dnešní době,“ ozval se Fedderman.

„Třeba je zavraždil tak brzy, že to ještě ani nestihly,“ mudroval Sal.

„V kabelkách Kramerové a Geyerové se našlo malé množství marihuany,“ četla Weaverová dál.

„Znovu ta Geyerová,“ všiml si Quinn. „Zajímalo by mě, jestli se vrah nedostal do jejich pokoje díky ní. Viděla Marjory Schachtová, kdo toho muže pouštěl dovnitř?“

„Není si jistá, ale domnívá se, že to byla Andria Bellová.“

„Přesto,“ uvažoval Quinn, „se mohl o jejich přítomnosti dozvědět právě od Geyerové. Vytušil v ní nejdivočejší klisničku ve stádu a zapředl s ní řeč.“

„Možná už v muzeu,“ dodala Pearl. „Ona byla duší umělkyně a on třeba předstíral, že je taky umělec. Mohl ji nachytat na řeči o umění.“

Weaverová složila papíry a zaklapla desky. Prezentační byla u konce, posunula se tedy ze středu místnosti blíž k Pearlinu stolu.

„Musíme se vrátit do hotelu,“ řekl Quinn. „Promluvit si s každým, kdo se pohyboval v blízkosti obětí. Znovu si popovídat s Marjory Schachtovou alias Lettií Soho.“

„Christy Mathewson,“ pronesl Harold.

Jméno jedné z obětí.

Všichni na něj pohlédli a očekávali, že bude pokračovat. Harold byl zvyklý, že se na něj takhle dívají.

„Býval to velký hráč. Nadhazovač. Ještě v dobách, kdy se hrálo s malými rukavicemi.“

„Píše se křestní jméno oběti s ‚ie‘ nebo ‚y‘ na konci?“ zeptala se Pearl Weaverová.

Ta znovu otevřela hnědé desky, přehrabovala se v papírech a pročítala je. „Strážník to zapsal s ypsilon.“ Pravopis jako u mužského jména.

„Stejně jako u toho baseballisty,“ poznamenal Harold a vysloužil si další sérii pohledů.

„Ty víš, jak přesně se jeho jméno psalo?“ zeptal se ho Sal.

„Ne,“ připustil Harold.

„Takže ty si myslíš, že ta oběť byl chlap převtělený do ženské?“ ozval se Fedderman.

„Ne,“ řekl Sal. „Ten strážník to asi napsal jen podle sebe.“

„Kdyby byla Christy ve skutečnosti muž,“ poznamenal Quinn, „Nift by si toho všiml.“

„To je víc než jisté,“ přisadila si Pearl.

Quinnovi začal zvonit a vibrovat mobil. Vylovil ho z kapsy a zjistil, že mu volá Renz. Než hovor přijal, přešel ke kávovaru, aby nabyl pocitu jakéhosi soukromí.

Renz ho informoval o dosavadních výsledcích policejního vyšetřování. Quinn si v podstatě vyslechl totéž, co jim před minutou přednesla Weaverová. Pak Renz ale dodal: „Nift tvrdí, že vrah všechny oběti mučil nožem, některé méně, jiné více. Zvláště prý ale Andrii Bellovou. Ona také zemřela jako poslední.“

„Něco z ní chtěl dostat,“ domýšlel se Quinn.

„Vypadá to tak. Jako by se z ní snažil vytáhnout nějaké informace. Zajímalo by mě, jestli uspěl.“

„Vsadil bych se – poté, co jsem viděl tělo –, že mu vy-

klopila všechno, co chtěl slyšet. Pak se šel přesvědčit, jestli je to pravda.“

„Ty dívky...“

„Ten zmetek v nich viděl něco jako bonus. Možná ani nevěděl, že všechny bydlí v jednom hotelovém pokoji, dokud se nedostal dovnitř a nezjistil to.“

„Jo,“ souhlasil Quinn, „i tuhle možnost musíme připustit.“

„Našli jsme kustoda z Muzea moderního umění, který tvrdí, že si pamatuje, jak Grace Geyerová mluvila s nějakým mužem trochu stranou od zbytku skupiny. V oddělení impresionismu.“

„Ale nepamatuje si, jak ten člověk vypadal,“ tipnul si Quinn.

„Přesně tak. Snažili jsme se toho muže najít na bezpečnostních kamerách, ale neměli jsme štěstí. A kustod tvrdí, že by ho nedokázal rozpoznat ani při identifikaci.“

„Ať si na nás přesto kouká rezervovat čas. Až budeme mít podezřelého, bude to muset zkusit.“

„Zítřka se chystám do pořadu Minnie Minerové,“ řekl Renz. „O kustodovi se zmiňovat nebudu. Ten chlap by pak vystřelil z města jako namydlený blesk.“

„Pokud je dost chytrý,“ opáčil Quinn. Ačkoliv si myslel, že hlídač v muzeu bude jako svědek nepoužitelný, vrah si tím jistý být nemůže. „Kdybychom ho potřebovali, najdeme si ho a vyslechneme. S čímkoliv, co řeknete nebo neřeknete Minnie Minerové, nakládejte obezřetně.“

„Raději by mluvila s vámi,“ připustil se stopou nelibosti v hlase Renz.

„To by jen zdržovalo vyšetřování,“ odpověděl Quinn,

protože věděl, co chce Renz slyšet. Upřímně řečeno, něco na tom bylo. „Příště to snad vyjde,“ dodal. „Třeba nám Minnie ještě dobře poslouží.“

„Už jste se viděl s Weaverovou?“ zeptal se Renz.

„Jo. Seznámila nás s prvotními zjištěními, která na místě činu učinila policie.“

„Povězte jí všechno, co víte,“ řekl Renz, „abych byl v obraze i já.“

„To si pište,“ odpověděl Quinn a zavěsil.

Detektivové na něm viseli očima, zvědaví, zda se dozvědí něco nového, s čím by se dalo pracovat.

„To byl Renz?“ zeptal se poněkud zbytečně Fedderman.

„Jo. Hlídač v Muzeu moderního umění viděl Grace Geyerovou mluvit s nějakým mužem. Stáli trochu stranou od ostatních.“

„Třeba ji zkoušel sbalit?“ uvažoval Fedderman.

„Nebo jen mluvili o tazích štětcem,“ ozval se Sal.

„Zeptáš se Renze na tu věc s Christy Mathewsonovou?“ chtěl vědět Harold.

Vážení čtenáři,

právě jste si přečetli přesně deset tisíc slov, jež jsme vám na základě svolení autora mohli nabídnout jako bezplatnou ukázkou. Pokud chcete číst dál, stačí maličko: koupit si tuto knihu u vašeho oblíbeného prodejce elektronických knih. Přejeme příjemný čtenářský zážitek!